

Ludvig Károly

Mással hangzó pálya társak – könyvbe mutató 7 szóban

Hagymás István *A mitikus József Attila*
című könyvének bemutatója

Élő szó

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt. És az Isten szót adott az embernek, s az ember élt vele, és nem élt vele. És amint az emberek sokasága nem élt vele, úgy bírták szóra a szót azok, akiket az Isten kiválasztott, elhívott, és elküldött, hogy szóljanak általa azokhoz, akik nem éltek az igével, akik süketek voltak és vakok voltak, ím, ezekhez küldte Isten, akiket kiválasztott és elhívott, a kiválasztott keveseket, hogy aztán magához hívja őket oda, ahol senki sem hívatlan.

Mert az ige az ég szava, s az égi igével eltelten a kiválasztott kevesek ékesen szólnak az éktelen sokasághoz, a vak szemek és a süket fülek, hogy megnyíljanak, és megnyíljon általa, nekik és bennük az ég.

Mert megmondattott, hogy nem csak kenyérral él az ember, hanem az élet ételével él, és a lélek italával él, és így Isten az ember, és így ember az Isten.

S az igével élő kevesek az Istennel élnek az ige által, mert nem is tehetnek másként, mert ez az ige istentől teremtett természete. Ez az Isten igéje.

Előszó

Mikor hegyászó hódít meg csúcst, kit illet a dicséret, kiról-miről kellene inkább beszélni: a hegyről-e vagy a hegy-mászóról?

Ha híres hajósunk körbevitörlázza a földet, neki tiszteleg-jünk-e vagy jobban a fenséges óceán előtt?

Midőn csudálatos életű Isten-követőt és ércnél mara-dandóbbnak tetsző műveit nézzük, vajon kinek szóljon a magasztalás: neki-e vagy annak, akit követ?

Szokásosan hegyászót, hajóst, szentet részesítünk előny-ben, holott időértékkel telítettségében mennyivel több a hegy, mint a hódító, a tenger, mint a hajós és Isten, mint a szent!

Mi akkor most e könyv kapcsán a teendő, ha számításba vesszük, hogy József Attila önnön életével tökéletesen egy-beforrt alakja maga is természeti hatalmasság?! Róla kell-e elmélkednünk inkább, avagy Hagymás Istvánról, aki ezt a József Attiláról, vagyis az ő életéről, vagyis az ő mitológiai létéről szóló könyvet írta; mi által Hagymás István is mitológiai alakká lép elő szükségszerűen?

Közben ráadásul újabb írás születik, ez itt, ami éppen hang-zik, s énnekem is itt a kérdés: tűnjek-e el, áttetsző nemlélet színlelve minden zseblámpafényemet irányítsam Istvánra s rajta keresztül Attilára, vagy legyen jelen, s vegyem komo-lyan a feladatot s a feladattal magam – ezt fogom tenni –, hogy Istenig menően méltassak kirajzolódó szent rendet, melyen egyet lép Attila, s odafent találja magát. Kettőt lép István Attilán keresztül, s ő is odafent találja magát. S hármát lépek én, Istvánon és Attilán keresztül, s odafent találom magam szint-én.

S négy lépéssel akkor mindenki, itt és mindenhol, mindany-nian elragadtatásba, emelkedett állapotba kerülhetünk, az emelkedett állapot jelenében találkozhatunk a magas-ban, itt ebben a házban, itt, ebben a hazában. Aki József Attilával életében – halálában – és az ő magyar nyelvében megmerítkezik, szükségszerűen válik mitikus lényé, vagyis azzá, aminek – születésétől rendelve – lennie kell, kellene, ha ragályos sükettség és vakság gályarabjaivá el nem térítené zajos, szemfényvesztő látszat.

Ezért fogok beszélni Hagymás Istvánról is, aki ezt nem fogja szeretni, mert szerény ember, de nem hagyhatom ki mégsem; ő is terítékre kerül – saját módszere szerint. Talán megenyhül, ha szem előtt tartja: valójában nem is

róla beszélnek, hanem a mitológiájáról, ahogy ezt teszi ő is minden könyvében. Ezzel is csak az a célo, hogy belemutassak a könyvbe.

Igyekszem rámutatni egy némely olyan jellemzőre is, mely tekintetében József Attila és Hagymás István dolgai egy nyomvonalon haladnak. Természetes, hogy legyenek ilyen szakaszok, máskülönben meg sem születhetett volna a könyv.

Érintek pár dolgot, töredéknyit, mely a könyvben is megtalálható, pontosabban ott található meg igazán, s olyat is állítok, ami ugyan nem szerepel a könyvben, mégis – úgy érzem – a könyvbe mutat.

Szerepelnek idézetek is, némelyik szándékból, némelyik szövegbe lopódzottan.

De még sokkal több – rengeteg sok – minden kimarad persze: a könyvet a teljesség igényével bemutatni egyet jelentene azzal, vagy inkább csak úgy kezdődne, hogy felolvasom.

Mindössze annyit remélek, kirajzolódik, hogy a zsenit bármész távolságtartással, a mások életére rácsodálkozó életből kiesettséggel, a múzeumlátogató biztonságos és titkon azért irigykedő szerepéből hűmmögők és éljenzők figyelmi helyzetéből hogyan kerülhetünk mi is, mégis a jelenlét-adta középpontba, miként tudunk fellétnézni mások mintáján az elérhetetlennek tételezett égi magasságba most éppen nem egy szent, nem egy földkerülő hajós, hanem a Hagymás István könyve és a József Attila életműve alkotta széles lépcsőkön. A hegymászóról később azért majd szót ejtünk még.

Mindössze annyit remélek, hogy mindannyian Attilává, étellé, itallá s a visszajáról: azzá válhatunk, amit étel és ital éltet e földi pálya-futásunkban: életté, létté, azzá, ami Attila is mindenestől, mitikus lényé.

Pár szó

Pálya. Pálya-társak, élet-pálya, bolygó-pálya, vas-pálya. Kényszerpálya.

Helyben vagyunk. Sínen, miként – és itt most a keserű tréfa rossz ízén túl a szó legszorosabb értelmében – József Attila.

Pálya.

Ez a szó mindenestre máris többrétűen utat jelöl számunkra, kijelöli pályánkat József Attila nyomdokain. Gondoljon hát mostantól ki-ki a maga élet-pályájára!

A Pálya lényege a PáRosság¹. Kettős nyomvonal, akár szerkérülőre, akár sínpárra gondolunk. *Pár*, mely *huzamosan* halad egymás mellett, pár, mely ugyan más és más, mégis önmagába tér és önmagából fakad. Pár kettő révén vagy egyben, önmagán belül. Mint Saulus és Paulus.

I Szavaink vizsgálata során a mássalhangzók adják a szó gerincét, törzsét. Bizonyos mássalhangzók egymásba – hangképzési okokból – könnyen átalakulnak, ezek a hangalaki azonosság testvérviszonyában vannak egymással; a jelenséget a kisgyermekek idővel múló beszédhibáiban gyakorta tetten érhetjük. Ilyen az egymásba átalakulható R-L-Ly-J, a V-F-P-B, a K-G-Gy-H, az N-M, a T-Ty-D, a S-Sz-C-Cs-Z-Zs. A H, a lélekzet betűje – főként szó elején s végén, de néha közben is – könnyen elnémul...

A Pálya önmagán belül Pál nevével fordulatra hív bennünket! Térjünk jó útra végre! – szól József Attila önmagán vasszigorral végrehajtott sors-parancsa. Éljük meg önmagunk Pál-Fordulását, s vegyük magunkra sorsunkat!

Mi ez a pálfordulás? Könnyű megtalálni, ha Pál nevét visszafelé olvassuk: LáP. Mocсарas, ragacsos, lefelé húzó, a Halak állatövi jegy tulajdonságait megjelenítő, halalos közegünkben szülessünk újjá fény által! Az ószövetségi iszonyatból keljünk új szövetségre a Fentvalóval – önmagunkban! Szakítsunk az ószövetségi sötétséggel! Mivel bennünk él, a részünk, megválni tőle aligha tudunk, de határozzuk el magunkat végre az élet mellett!

A Pálya Pál-osok sokaságban megtették, a dolog tehát egyáltalában véve lehetséges, ez a tudat lendületet adhat. József Attila nevében is jelen van e fordulat: a Józsefet héber eredetűnek írja a névkönyv „Isten helyezzen a ma született gyermekek közé” jelentéssel. Attila pedig már az új szövetség keleti fényhozója Isten küldöttként, a hun fejedelem. S hogy nekünk szóló szava: szent írás, nem lehet kétséges, ha hiszünk a szent szavaknak, s látjuk, hogy Jó-Zsef/Jó-SeF szükségszerűen mond Jó és Szép JóS-igéket, parancsai tehát törvényszerűen profetikus ihletettséggel és indulatúak.

A pálfordulás a legpontosabban Vízöntő-jelenség, ahogy Attila is Vízöntő alak (olvashatunk minderről kimerítő részletességgel Hagymás István könyvében). Ahogy az út is két nyomvonalával, a vaspálya is párhuzamos sínpárával a Vízöntő állatövi jegy jelét írja a földre.

Ha egyszer *biztosan megtudom*, hogy József Attilát a Vízöntő világekorszak egyik lendület-adójának küldte a Világ Szelleme, nem érzek majd csodálkozást. Hagymás István sem fog meglepődni, ez könyvéből egyértelműen kiderül, ahogy erre később még vissza is térünk.

Mostanában indul ugyanis a Vízöntő világekorszak a Kali Yuga idején vagy azon épphogy túl. A tibeti és hindu szellemtörténeti leírásban a Kali Yuga az emberiség legsötétebb korszaka egy kb. 24.000 éves körfolyamatban, időben előre és vissza éppen 12.000 évre a Vízöntővel szemben elhelyezkedő Oroszlán világhónaptól avagy világekorszaktól, melyben a Nap az uralkodó bolygó, melynek féme-fénye az isteni eRÉNy, az isteni aRÁNy és az isteni iRÁNy metszett féme: az aRaNy. Ez az emberiség 24.000 évente beköszönő *Aranykora*.

12.000 esztendőnyire vagyunk ettől, a legmélyebb erkölcsi sötétség idején, a LáP-ban éppen, s ideje van a fordulatnak – ezt mindenki a bőrén érzi –, melynek egyik hatalmas előremozdítója József Attila.

Ha valaki – még nem akarván emelkedni – az eszét használva ellenállni kíván, és azt mondja, hogy a Pálya szó nem is a Pál névből sarjad, hanem az olasz-latin-görög PaLio-PaLlio-PaLlium-PaLla szóból, hát akkor az is nagyszerű, mert e szavak szintén Attila JóSSzaVát, s a mondottakat erősítik! Elérkezik egy pont, amikor minden ellenállás lehetetlenné válik, s az ellenállás, a gát is már nem visszafog, hanem előre visz; ez a ViSSza, ViSz, SiV vonulat a VÍZ

hatása már a Vízöntőben. Ahogy a születésben is a *gát* szerepe: Gátolva tart, véd, aztán visszafelé olvasható módon TáGul, és végül enged, sőt már tolja előre a születés *szent*, azaz SaCRa SzeKeRét...

A PáLio verseny értelemben rögzült, valójában a „lovasverseny győztesének járó bársony- vagy selyemszövet” jelentéssel; a latin-görög PaLást, BáRsony, a „bokáig érő redős köpeny” mind-mind Vízöntő jellemzők, mégpedig honnan?: a teremtés körében szemben lévő Oroszlán királyi kelléktárából! József Attila a Vízöntő előtti sötét lóp vidékéről pálos pályafordulással énekel át minket a legfényesebb Aranykorba; emlékeztet, tartja bennünk a lelket, kitartásra szólít addig is, míg elérjük a szakrális királyság újbóli kiteljesedését.

Attila márpedig hol van, ő maga mondja, Hagymás István idézi: „itt vagyok a Szent Koronában”!

Atilla király.

A Vízöntővel szemben, mondtuk, ott van a Vízöntő szellemiség megtestesülése, az Oroszlán, az állatok, azaz az állatöv, a teremtés keretrendszerének királya, a Kos és a Nyilas mellett a harmadik tűztermészetű teremtmény, maga a Napkirály.

Őt idézi meg énekével, életével József Attila, a sötét időszak dalnoka, akinek sors-feladata, hogy életpályájával pálfordítson egyet a világ székér kerekén.

Ami pedig a lovasversenyt illeti. Milyen lovasverseny véres palástját *vállalja* József Attila? Csak kozmikus ló lehet ez, a Nyilas állatövi jegy lova, vélhetően Jupiteré, aki a Nyilasban van otthon, József Attila halálának havában (mely épp három napra esik Mikulás-Jupiter-Öregisten jövedele napjához!; a három kiemelt jelentőségét a költő utolsó hónapjaiban Hagymás István taglalja), s akit ezen kívül még a Vízöntőben is megtalálunk rejtett erőben.

Ez a ló ebben az összefüggésben nemzeti jelkép is, a magyarság lova, mely József Attilában egyszerre az éLTető minőség és – ami ugyanaz – az áLDozat alanya és tárgya. Vaspályán, vasakarattal, parázssal táplálkozó, tüzes táltos. Vasparipa.

A Nyilas tüzes jegyének, mely a Fény születésébe vezet, a karácsonyba futó adventi várakozás időszakának, a naptüzes székérnek – mely már-már végzetes lassúságra kárhozott így november-december fordulóján kicsiben és a Kali Yuga idején nagyban – József Attila ad fehér lovas áldozati lendületet.

Még két szót elemezzünk itt röviden a József Attila-i életpálya-sorsüzenetben hagyományozott vízöntős lóp-pál sorsfordítás kapcsán!

Az egyik a PaLLó, mely „keskeny, korlát nélküli deszkahíd” – nyilván valamely szakadék, hasadék, patak, folyóvíz fölött. Híd és víz, ketten együtt keresztet írva a földre – vízöntő vonatkozása nem is kérdéses, rengeteg többletüzenettel, melyeken ki-ki maga elmélkedjék.

A másik szó pedig a PaLLOs. Erről azt írja a szótár, hogy sok nyelvben otthonos vándorszó melynek „*végző forrása*

tisztázatlan. Még az sem lehetetlen, hogy a legtöbb nyelvben a magyarból terjedt át”(!). Példaként álljon itt a német PaLLaSch, az olasz PaLoScio és az oszmán-török PaLJoS, azaz Pál-JóS mindjárt JóZseF megidézésével!

Hagymás István József Attila isteni fejedelmi küldetéstudatát többszörösen kimutatja könyvében: „mikor születtem, a kezemben kés volt” – kés, mely a kard, isten kardjának gyermekhez méretezett változata. S álljon itt akkor a PaLLOs szó jelentése: „hosszú, egyenes, kétélű kard”!

Ehhez még annyit, hogy a két-ÉLűség, a két-iRányúság ugyancsak „Vízöntő-tünet”, s – már szájbarágósan magyarázva – nyilvánvalóan jelzi: élet-halál kérdésében vagyunk erőnek erejével megszólítottak.

Térjete meg! – szól tehát József Attila, a Mindenható fogadott prókátora, azaz *szó-szó-ló*-ja.

Látszó

József Attila és Hagymás István *nagy nyilvánvalósággal* Pistában kapcsolódik egymáshoz.

Atillának a rálőcsölt Pista név elveszi önazonosságát, tulajdonképpen lelkét-életét, ugyanakkor lehetőségét adja, hogy nevét-lelkét visszanyervén új életet nyerjen. A Változás (ez is Pálfordulás; VáL és PáL ugyancsak édes szótestvérek) vasvonulatra utalással megacé/ozza személyiségét, melyben aztán – népmesei fordulattal önmagáról is állítva – hétszerte erősebb lehet, mint annak előtte volt; beavatás ez szintén a javából, istállós közegben, *lovak levegőjét lélegezve*.

József Attila Pistából visszavedlik Attilává, s ezzel történelmileg is vissza-nyúlik: nem fogadja el az Istvánná válás kétséges eredményekre vezető módon „előre-mutató” útját, mely a számára kényszer, lovas nyelven: betörés lenne. A betörés ugyancsak jelent megtörést, megtöretést, akár Krisztus, akár Attila testére, akár a fájdalmas anyák törékeny természetére, akár egy darabokra tört országra gondolunk. A be-törés emellett bűn-ügyi fogalom is, mely a be-rontáson keresztül egyenesen vezet a rontáshoz egyfelől fiatalokúak kárára elkövetett nemi cselekmény értelemben, másfelől a „*varázslat útján kapott betegség*” meghatározás szerint. Ha hihetünk a mitológia képi nyelvének, akkor ez számunkra azt is megerősítheti, hogy szentté avatott királyunk Istvánná válása kényszer útján, *kényszer-pályaként* valósult.

Hagymás István én így ismertem meg: a Hagymás Pityu, s sokáig így is hívtam. Az elmúlt pár év során megfigyeltem, hogy a Pityu lassan lekopik a nyelvemről, s Istvánná alakul, melyet ez a könyv véglegesít, úgy látom. Pistából István.

Beavatottakkal közelségben lenni beavatás. A beavatottak egymást segítik: Káin és Ábel, Romulus és Remus halálos, lápos, testvérgyilkos rendszerét szkítás-magyaros vérségi kötelék, Castor és Pollux, Hunor és Magor egymást emelő iker-mintázata váltja föl. SzKÍTa SzakÍTás az ószövegségi szó-kással. A korábbiakra is visszautalva helyénvaló itt megemlíteni, hogy a szkíták ősapja, Szkütosz két ugyancsak egymást támogató fiú ikergyermeket nemzett: Páloszt és Nagoszt...

József Attila segít Hagymás Istvánnak önmagává válni, hiszen nem az istvánsággal volt baj József Attila esetében, hanem azzal, hogy ő nem Pistának lenni született. Pista, István nem ő volt, ő más volt, nevezetesen Attila, és példát éppen a saját névben rejlő küldetés kiteljesítésében, a saját névvel való azonosulás dolgában mutat! Hagymás István pedig kiemeli József Attila életigazság-rendszerét a lápból, melybe a Kali Yuga sötét erői tuszkolnák, míg alámerülő tetemére állva lehet handabandázni bármit.

Hogy nem a levegőbe beszélek ezzel a handabandázással, tegyünk itt egy hamarosan visszatérő kitérőt! Egy másik István, Jelenczki, készített egy gyönyörű filmet József Attiláról, mondhatom ezt, hiszen ez a mű is szerepel Hagymás István könyvének forrásai között. Ettől a másik Istvántól tudom, hogy attilás filmje nagy érdeklődést váltott ki többek között irodalomtanárok körében is, s szorgalmazták, legalább választható módon tegyék ezt a mozit – akár kiegészítő oktatási anyagként – hozzáférhetővé a középiskolák számára. Mikor e gondolat megvalósításának hivatalos útjait keresve eljutottak a minisztériumba, az ottani officer – anélkül, hogy különösebben meghallgatta volna őket – így szólt: „vegyék tudomásul, hogy a József Attila piac foglalt”.

Piacon és piacból élünk végeredményben mindannyian – munkaerőpiac, szolgáltatópiac és így tovább. De piacként és csak piacként értelmezni még József Attilát s életét is a hozzá kapcsolódó ihletett és piacban gondolkozó munkákat egy kalap alá véve, kizárólag az üzleti vonatkozásokat szem előtt tartva nem öszövétségi kufár lelkületlenség-e ugyancsak?

Hagymás István könyve sem a hivatalos piaci ízek kedvelőit fogja fogyasztásra ösztönözni.

Új ízek, új megközelítések, új látásmód, mitologikus gondolkodás, révületi szemlélődés: igazi vízöntős folyamat, amely – akárcsak József Attila élet-műve – úgy új, hogy gyökeresen az, a szó legszorosabb értelmében: vagyis régi, visszanyúl az ősihez, a tiszta forráshoz.

Ez a tiszta, VaSas-SaVas, kos-erővel pezsgő forrás kikezd, szétmar minden tisztátalan sablont, kockaelvűséget, számtani gondolkodásmódot, süket bal-agyféltekés tudósságot, alámossa a kibetonozott rakpartokat, kizökkent, vége a puhány ringatózásnak műanyag ladikokban, poshadt városi csónakázótavakon.

Megújító, puszttíva újrateremtő erők éledését tapasztaljuk, ha kicsit is figyelemmel olvasunk. A világ kizökken, és lehetőségünk adódik megkérdőjelezni hitünket, rendszereinket. Megkérdőjeleződik rugalmasságunk, viszonyunk az élethez.

Döntésre kényszerülünk: hajlandóak vagyunk-e utána járni meséink ösztönzése szerint, vagy elvetjük a fáradságosnak ígérkező igazságot a kényelmes készétel-magyarázatok kedvéért, amelyeket már olyan jól kifőztek, sőt elő is emésztettek nekünk?

Változásra vagyunk készítetve.

Hallatszó

József Attilának és Hagymás Istvánnak a Pistában való találkozásáról már szóltunk.

Adósságunk annyi e könyvbe mutató beszéd kapcsán, hogy nevéből sugallati úton kihalljuk most már a szerző mitológiáját. Közben persze újabb szinkronicitásokra bukkanunk majd.

Az István magyaros változata eleinte Istefán volt, a nevet a névszótár a koszorú jelentésű görög stephanos-ból vezeti le. Koszorúval díszítették akkor még a házat esküvő alkalmából vagy fiúgyermek születésekor, s koszorú járt a versenyek győzteseiének is; ma a holtakat búcsúztatjuk koszorúval, talán azzal a feledésbe merült utolsó üzenettel, hogy szülessenek újjá, diadalmaskodjanak a halál fölött, miként Krisztus tette, az isteni király, kinek koszorúja egyben korona is volt. A szív koszorús erei latinul a koronáriák. A kétértelmű, egyszerre ige és főnév szív visszafelé visz, vissza, víz – máris újra a Vízöntő kétirányúságánál vagyunk, ez alkalommal István koszorú-koronája révén. A korona görögül stemma. Látjuk, a görögben az ST *mássalhangzó* pár adja mindkét szó gyökét, a koszorúét s a koronáét egyaránt. Isteni király – az Isten szó is ezzel a mássalhangzó-párral kezdődik, akárcsak az Istefán és az István. István is olyan, mint a többi: csak mással párban, testvérségben képes hangzani. „Csak más arcában moshatod meg saját arcodat.” A tekintet mosóvíze, a könny szava később még visszacseng.

Az ST gyök is visszahangzik majd még, előbb azonban vizsgáljuk meg, mi lehet az István név második szótagja, a VÁN? Ez a FaiNomai, látszani, mutatkozni ige, gondoljunk csak Jézus bemutatásának szavára, az epifániára, amiből az epi jelentése rajta, felette, s a FaNia magyarul: látszik, mutatkozik. Márpedig az látszik, ami fényt kap, aminek fénye van. Még tovább: az létezik, vagyis az VaN, ami FéNy-es. Fény és van egymás egypetjű szóikrei. A fényes az látható, ez tisztán látszik most már.

István születő fénye és Attila névadása – ahogy mindjárt beszélünk róla: *névusza* – találkozik Vízkereszt ünnepén, a Háromkirályok tiszteletadása mellett, kettejük sorsvonalának keresztútján, már a Bak jegyében, a krisztusi fény születése idején, amint itt, januárban együtt mutatkoznak hatról hétre jutnak.

Ha a -VÁN-hoz, a FéNyhez esetleg a latin felől közelítünk, akkor a FaNum szóban szentélyt, szent helyet, istenségi lakhelyet találunk.

Az angolban a one [VaN] jelentése: egy, az egyetlen.

S most vissza az ST-hez: németben az iST maga a *léti*ge. Így vándorol Isten tovább még a megzavart nyelvekben is, mint VéNusz – kinek nevező szótöve megint csak a Fény –, magyar nevéen Szerelencsillag vagy VÁN-dorcillag, és így tovább: fény, fény, fény, mindenütt!

S ezzel visszamutattunk a könyvbe megint, hisz Hagymás István írja: a NéV, mely visszafelé VéN, valamiképpen így

az ősök szellemeit tartja magában és sugározza örökösen tulajdonosa számára. VéNusz-szal – amúgy vízöntősen: oda-vissza – végigjárva ezt az ős-VéNy-t (vagyis ős FéNy-t) azt látjuk, NéVusz. A névus jelentése pedig: anyajegy. Atilla nagykirályt a Képes Krónika VeNerikusnak mondja, amit legtöbbször nemi túlkapasokra, bujaságra hajlamos értelemben fordítanak. Megjelent már ennél egyszerűbb és tisztább magyarítás is: Esthajnalcsillag-természetű. Tekintettel arra, hogy a VeNereus további folyományai és megfelelései között találjuk – ráadásul jelentős többségben – a „Vénusznak szentelt” és a „tiszteletreméltó” értelmű jelentéseket is, kétségtelenül ez látszik az igazsághoz közelebb álló fordítási változatnak. VéNusztól kapja József Attila a vért költői VÉNájába, NeVét pedig anyjától, ezért ez az ő anyajegy. Ha még hozzá vesszük, hogy Attila hun-magyar székelyeinek Babba Máriája ISTár-VéNuszról gyúródott egybe a Holddal, akkor bátran mondhatjuk: Szűzanyajegy. József Attila *nevével* a Szűzanya jegyét viselte magán. Tehát ő a Szűzanya jegyeseként érkezett közeink.

Csoda-e ezek után – igen, az egész csoda –, ha József Attilát a Vízöntő világkorszak Messiásaként tiszteli Hagymás István, akinek nevét, szellemét követve József Attilára lertünk. Térjünk is vissza hozzá.

Az ófrancia eSteNceler – ebből származik a mai SteNcil kifejezés – jelentése a következő: szikrázik, csillagokkal díszít. Ennek előzménye a késői latin STiNcilla, korábbi változatában SCiNTilla: *szikra* (!) értelemmel.

Az ST tehát az este, az ISteN, egy csillag, a Vénusszal egyező ISTár, aki elsőként sziporkázik a naplemente utáni égbolton, néha már a halódó nappal együtt, a SteLLa, a STaR. Ő Isten szerelmes egy-igazsága, aki igazságot oSZt, esetenként IST/váNnal, ATTiLával, aki csillag szintén ATaiR néven a Sas csillagképben, s ki más volna, mint a kosos-marsikus, harcias vonásokkal megáldott ISTár alakjában megjelenő ISten OSToRa.

István jelentése ezek után isteni szikra, feltámadásért ajánlott koszorú, királyi korona, esti fény, a létező egyetlen istenség szentélye, lakhelye, vagy egy kijelentés, mely szerint *Isten van*, végül még máshogyan, mitológiai kiterjesztésben most már: fény az éjszakában, a Kali Yuga sötét idején vagyis korunkban, tehetjük hozzá.

Végül lássuk, mi helyzet a szerző vezetéknévvel, amely elvezeti Pityut, Pistát s olvasóit Istvánhoz, az esti fényhez.

Hagymás István e könyvével – és korábbiakkal is – réges-régi hagyományhoz tér vissza, melyet őseink a csillagok betűiből, az égitestek mozdulataiból, a növények és állatok, a természet, a mikro- és a makrokozmosz, azaz a mindenség táncából olvastak ki. A megélt, jelen idejű mitológia hagyománya ez, melyben József Attila élete értelmét leli, s nemcsak József Attiláé, hanem mindannyiunké.

HaGyMÁS könyve ezért tökéletesen HaGyoMányos, s újszerűnek csak azok szemében hat, akik elfelejtették vagy el akarják felejteni az értelmet, a szellemi szerelem ősi értelmét.

Ha az előszóban hegymászó és hegy viszonyát érintettük, akkor meg kell említenünk, hogy Hagymás István e művel életben tartja az a hagyományt is, mellyel az ember a hegy magasba igyekszik, mert közelebb akar kerülni az éghez, a csillagok TelJes útjához, „az éji folyó csillagához”, Atairhoz, az ősök szelleméhez s magához a Csillagok Urához.

Márpedig HaGyMÁS és HeGyMÁSzó megint csak azonos génekkal rendelkező szó-ikertestvérei egymásnak. Hagymás, egymás.

Továbbmenve: a hagyma „növények húsos levelű, szaporításra alkalmas földalatti hajtása” – mondja a szótár. Különösen az ilyen növényi szerkezet alkalmas arra, hogy felszínre hozza a föld mag fényeit. Csipős, központot védelmező, sokrétű burokrendszert alkotó köpenyei könnyeket, azaz vizet fakasztanak. Mondani sem kellene már, a sírás – párhuzamos patakjaival erősítve – a legteljesebben Vízöntő-jellemző, mely a szemem keresztül való megtisztulás jelképe, a látomás, a látomásosság előfutára, ahogy a Hagymás egy következő jelentésrétegét is még hamarosan kibontjuk. A SÍRás természetesen SÍRásás is, melynek iránya – a Vízöntő természetének megfelelően – kettős: meg- és kiadás egyszerre. Ex-HuMálás ez a javából, sírfeltárás, azaz feltámasztás a földből – mely a HuMusz jelentése –, mégpedig az isteni *emberé* – mely a HuMaNusz jelentése, aki küldőjével *egylényegű, kettősségében is azonos* – mely a HoMo jelentése. A sírt aztán visszatemetik, de a fény már visszatért a világba: „halljátok meg asszonyok, kikeletet hoztatok, üres a sír, nincsen ott, feltámadt Krisztus”.

A hagymáról azt mondja még a szótár, hogy talán a vogullal rokon „egyfajta fűszerhagyma” jelentéssel. Ez a vogul szó így hangzik: *kosmen*. A feltámasztás kos-pontjára érkezünk, melyre vonatkozóan újra hadd mutassak a könyvbe.

A Hagymás nyelvjárási változata, a HaJMÁS a Haj és a MásiK révén Vízöntő tulajdonságokat hordoz, melyek nagyon is rímelnék, HaJaznak a korábban mondottakra. Hajaz még az is, aki kihámozza az igazságot a KoSZos, KeSze-KuSza KáoSzból, s az is, aki végül tetőt épít a ház, egészítsük ki, Isten és ember háza fölé.

S van itt még egy kapcsolat, amelyről semmiképpen nem szabad megfeledkeznünk: ez pedig a HaGyMÁZ, mely lázas önkívületi állapotot jelent, valamiképpen delíriumot, bizonyos látomásos betegséget, amely történetesen éppen arra is jellemző, akit elvakított az isteni FéNy, s ettől FaNatikussá vált, FaN-táziál, vagyis fény által vakultan lát képeket, szemfényvesztés áldozataként. Ez a WahN állapota: a német ezt a szót – az elmegyógyászat szakszavaként is – káprázat értelemben használja. A FaN németül (s angolul is) rajongót jelent, a FaNal pedig tűzjel, nagy események előtti jel értelmű.

Önkívület. A hagymázra minden szótár ezt a magyarázatot adja elsőként. Kulcsszó, mely az eksztázis leggyakoribb magyarítása is. Jelentése: önmagán kívül áll. Ez minden táltos igyekezet célja, mely során az ego-t eltávolítottam, hogy

magamba, a magomba, lényem lényegébe, a központomba engedhessem az istenit. Ennek az állapotnak az elérését szolgálja a vitustánc, mely mai értelmében „az arc és a test izmainak heves rángásában megnyilvánuló *idegbetegség*”. Régen azonban ténylegesen tánc volt, amelyet szent Vitus (ne feledjük: VITus – nevéből adódóan – az *élet* szentje!) szobra előtt lejtettek, amely – idézem –: „a babona szerint jó egészséget jelentett a következő évre”! Az önkívületi, gyógyító élmény- és látomás keresés a célja a dervis szédületes PÖRgésének is, folyamatos PÁL-FoRgásának, melynek során szó szerint bepörög, becsavarodik. A szerves lét vízöntős paradoxona: együtt, egyszerre a betegség és ellenszere, melyeket a nyugati orvoslás képtelen nem élesen különválasztani, azaz nem hasítani, nem skizisként kezelni, képtelen egységben érzékelni!

Mert mi is az önkívület, révület, elragadtatás, rajongó lelkesültség jelentésű ex-stasis értelme az eredeti görög szóban? – nyugalmi helyzetből való kimozdulás! Igen, de miért mozdul ki pörgésével a dervis nyugalmi helyzetéből? Hogyan? Azért és úgy, hogy kimozdíthatatlan új egyensúlyra tegyen szert! Egyensúlyát veszített ember-e a vitustáncát lejtő táltos, sámán? A legkevésbé sem! Csupán *kikel* magából (azaz a magjából), s kozmikus mának ad helyet testében, lelkében – ez a legteljesebb *kikelet*! Akár a csiga pörgése, mely éppenséggel addig áll, míg nem áll (tudniillik forog). Ha megáll, elterül, felfordul, azaz: meghal, a SzeLLeMi-SzeReLMi halál állapotába kerül. A csiga életadó galaxisunk jelképe a művelődéstörténet évezredeinek és a kisgyermek-rajzok folyamatos jelenének tanúsága szerint egyaránt. Csigásan forgó életadó Galaxisunk Orion karja a Tejút, mely óvó szárnyként fölénk tárulva emlékeztet isteni kapcsolatrendszerünkre estéről-estére, örökké tartón. A kar képviselőjében a napfényminimum idején a téli égbolton az Ikrék közelében jól láthatjuk az ORioN csillagképet is, magyarul RóNát avagy Nimródót, Hunor és Magor atyját, rá egy pillanatra még visszatérünk.

A táltos tehát egy álltában, mozdulatlanságában halálos veszélyt hordozó, billenékeny, énes, önös egyensúlyt cserél fel egy KoZMiKus egyensúlyra. József Attilának is a világmindenség a tanítója, amely tény jelzés értékűen testi alakban is megjelenik élettörténetében egy pap, egy pápa – azaz papa, atya – személyében, akinek neve – mint a könyvben is olvashatjuk – mi más volna, mint: KoZMuCa. A hagymázzal a bolond világ és az ihletett jósigék határvidekén járunk tehát a *szent betegség* fogalomkörében, mely mentén József Attila is lépdelt, nemegyszer a küszöbön túl, miként – közhelyeset idézve – a zseni esetében ezt annyiszor látjuk. (Csak közbevetőleg és gyorsan: a zseni jelentése: lángelme, a Kos tűz-erejével, eredetét a latin genius szóban leljük *védő szellem* jelentéssel!) S a küszöbön innen a pszichiáter Hagymás István. Ugyanaz az egyensúlyozás, mely Attila, a magyarok első királya és István, a magyarok ugyanúgy első királya között zajlik (csak utalunk most Nimródra, a Galaxist nevével megidéző ösre, akit a Könyves Krónika nyomán mély értelműen szintén a magyarok első

királyának kell tartanunk).

Visszatérve egy pillanatra a látomásos önkívület közfelfogás szerint hasító megítéléséhez, talán nem tévedünk nagyot, ha azt állítjuk, Hagymás István kicsit a nyugati orvoslás, szűkebben lélekgyógyászat – emberileg akár teljesen jóindulatúlag elkövetett – *bak*-lövéseit is szeretné valamiképpen jóvátenni, amikor a mitikus József Attilát állítja elének. Látás-, szemlélet-módosító – akár önkéntelen, *önkívületi* – indítéka mindenesetre nem lehet kérdéses.

A hagymázról azt állítja a szótár, hogy hagy és máz tagjai egyformán valamilyen *betegségi szellem* jelentésűek, amennyire a vogul, osztják, votják, észt és cseremisz rokonszavak alapján ez megállapítható: „*gonosz szellem okozta betegség*” – ez a hagymáz.

A szótár ugyan azt írja, hogy a hagymának és a hagymáznak nincs köze egymáshoz, de ne higgyünk neki, íme.

A hagyma minden fajtája kitűnő gyógyerőt képvisel, ezt tudjuk. A vörös-, a póré- és a fokhagyma kiváltképpen a bélbetegségek szere, márpedig a hagymázat az orvos- vagy éppen betegségi történet pontosan a *beleik alagútjainak* ragályos betegségéhez, a tífuszhoz köti, mely során a beteg ködös állapotba kerül, s *eszméletét* veszti.

A vöröshagyma emellett hajnövesztő szer; a haj – vízöntős jegytulajdonságai mellett – a szellemi kisugárzás és égi vevőkészülék élő jelképe a háromszatú világképben. A fokhagymáról pedig ki ne tudná, hogy épp a *gonosz szellem okozta betegségek* ellenében a leghatásosabb *gyógyír*, elűzi és távol tartja még magát az ördögöt is.

A szerves műveltség természete szerint együtt van tehát megint betegség és gyógyszere, akárcsak az eksztázis esetében hallottuk!

Ez pedig nem más, mint a beavatás együttállása. Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni.

Az eszmélet vesztese a BeNsó, isteni FéNy látásának kapuja.

Alászállni hát rejtelveibe, akinek van istene, hazája!

Hagymás István könyve – szerkezetét tekintve egyetlen *lélekzet* – *eszméletlen* könyv, melynek minden lapjával egy-egy ajtószárnyat nyitunk valamilyen kapuja-nincs átjárón át a sötétbe, ahonnan – ha van merszünk alászállni – mindannyian felszínre hozhatjuk a magunk fényét, tudva, hogy a mi *magunk* fénye: a világ fénye.

Zárszó

Az esti fények megtermékenyítik az éjszakát, a lélek sötét-ségében apró, sziporkázó magok remegnek, s bátorságot adnak, hogy – magunkra húzva az álom puha szövetét – kihúzzuk hajnal hasadtáig.

Szárszó

2007. december 3.